

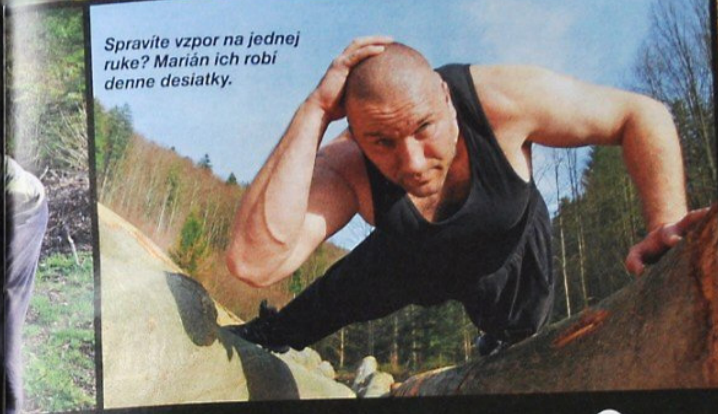
S jedným sa biješ a ďalší ťa mláti palicou – spomína Marián Marko (40) z Hriňovej na tvrdý výcvik v ruských elitných bojových jednotkách Specnaz.

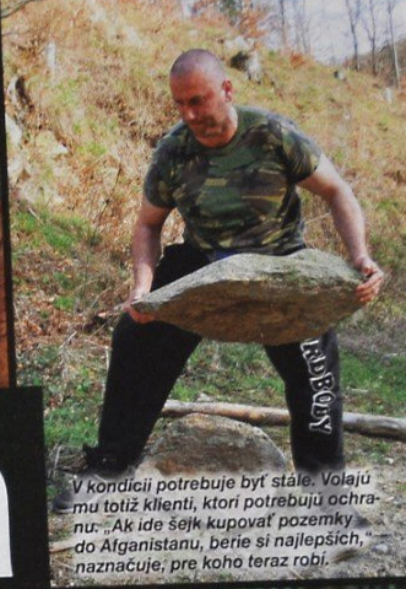
Tetovanie v Specnaze nie je pravidlom. Marián si ho dal urobiť podľa malého odznaku, ktorý dostávajú tí, čo prešli špeciálnym výcvikom.

Mariánovu posilňovňou je príroda. „Navláčim si drevo do domu a zároveň roveň posilňujem,“ vraví. Siahovicu s priemerom pol metra pritom dokáže rozštiepiť iba úderom sekery.

Spravíte vzpor na jednej ruke? Marián ich robí denne desiatky.

V kondícii potrebuje byť stále. Volajú mu totiž klienti, ktorí potrebujú ochranu: „Ak ide šejk kupovať pozemky do Afganistanu, berie si najlepších,“ naznačuje, pre koho teraz robí.

Bez zľutovania

Boj, posilňovanie, strelba. To všetko stále dookola, v ustavičnom napätí, bez odдыхu, odkázaný neraz len sám na seba – zhrňa Marián Marko to, čo sa deje vo výcvikových centrách ruských špeciálnych jednotiek. V jednom z nich pred niekoľkými rokmi strávil štyri mesiace.

Obrovský tlak

„Zo sedemdesiatich, čo sme začínali, sme na konci zostali sedemnásti. Ostatní to vzdali. Aj mne sa neraz tlačili slzy, klepal som sa a nadával si, načo som sa dal nahovoriť. Nakopli ma však zážitky inštruktorov, ktorí prešli ozajstnou vojnou v Afganistane alebo zahováli kdekade vo svete. Tam sa nemohli vzdaf, lebo to by bol ich koniec. Aj preto ide výcvik úplne do krajnosti,“ rozpráva mohutný chlap, z ktorého tváre žiari pokoj a dobrákosť. Potom stačí moment a zrazu má výraz zabijaka. Pociťm špekt. Marián sa rozkročí,

vystrčí pred seba obrie ruky, nestačí sa ani nadýchnuť, už ich mám na hlave a na kolene jeho nohu. „Už by si bol hotový,“ naznačuje, čo má v sebe zakódované. Vie však presne, kedy prestať, aby mi neublížil. No aj tak mi z toho medvedieho capnutia ešte pol dňa hučí v ušiach.

Bolesť je okrajová

„Rusi medzi seba hocikoho nepustia. Ja som tam bol len vďaka vplyvu a kontaktom istého ruského podnikateľa, ktorý ma chcel do svojej ochrany. To, že si ma dal ofukať svojim ľuďom, ho stálo štyridsaťšesťtisíc eur,“ prezrádza okolnosti, za akých sa dostal do vojenskej základne niekde v okolí mesta Tula. „Netušil som, kam idem, o výcviku som nemal absolútne žiadnu predstavu. Získal som ju hneď, ako som začal odražať tvrdé útoky niekoľkých inštruktorov naraz. To neboli náznaky kopnutia, ale kopnutia. Tam sa tklo do nemoty. Bolelo to, no bolesť bola len okrajovým produktom, ktorý si človek buď prestal všimaf, alebo mu podľahol a vzdal to.“

Budiček samopalom

Fyzicky nemal problém zvládnuť tisíce vzporov, drepov, rôznych sklápačiek. „Už roky predtým som posilňoval, takže toto bolo jednoduché.“ Musel si však zvyknúť na to, že pre splnenie úlohy musí ísť človek do krajnosti. „Protivníka musíš vyradiť čo najjednoduchšie a najrýchlejšie, lebo za nim je ďalší a ďalší. Musíš to mať nacvičené, lebo keď bojuješ, nemá čas rozmýšľať.“

Cvičný boj zažíval vo dne i v noci. „Vieš si predstaviť, ako o druhej v noci vbehnem niekto medzi posteľe a vypáli ti nad hlavou plný zásobník zo samopalu? Iste, náboje boli slepé, ale ty nevieš, kde si a či to nie je koniec sveta. V tom zmätku ešte dostaneš prikaz na nočný niekoľkokilometrový výpresun v ruskom mrazu, keď nemôžeš založiť oheň, aby ťa neobjavili, a ješ len to, čo ulovíš.“

Boj na život a smrť

Zbrane rôznych druhov tam boli samozrejmosťou. „Keď som nemohol spať, šiel som na strelnicu trebars aj v noci. Nábojmi

sme sa mohli zasýpať.“ No nebola to len bežná strelba do terčov. „Pistoľ mi položili na zem, ja som robil vzpory striedavo na jednej ruke a medzitým bolo treba tou druhou vždy vystrelit a hlavne trafiť cieľ. Alebo sa robili ‚brušaky‘ so strelbou po každom zdvihu, prípadne si strieľal zavesený na lane dolu hlavou.“ Istý zásahom si musel byť vždy – aj keď ho zobudili v noci a strieľal s ľavou rozlepenými očami. Ak to nevyšlo, do rána robil vzpory.

Marián tam absolvoval aj snajperský výcvik. So všetkým, čo k tomu patrí. Teda aj s maskovaním v teréne alebo s niekoľkodenným čakáním na cieľ bez pohnutia, o hlade a smáde. „Skús si dať ruky do snehu, potom do ľadovej vody a znovu do snehu, nato chýť pušku a trafiť cieľ na niekoľko stoviek metrov.“ Také situácie ich učili zvládať Eskimáci.

Do terénu zas chodili plniť cvičné úlohy. „Lietadlom nás odviezli do tundry, zoskočili sme padákmi a našou úlohou bolo oslobodiť uneseného človeka. Skupina, v ktorej bol, zas mala za úlohu ochrániť ho.

Oni netušili, kto a kedy príde, my sme zasa nevedeli, kde sú. Bolo sa treba zorientovať, nájsť ich, vypočítať ich organizáciu. To nebola hra. Ak ťa chytili, pocítil si to dokonale. Bojovalo sa totiž naozaj. Od reality sa to líšilo iba tým, že bodák mal na ostrých hranách kryt.“

Na celý život

Marián sa osvedčil a pre ruského podnikateľa potom pracoval desať rokov. Teraz si však vychutnáva pokoj na lazoch v Hriňovej. Namiesto číniek dvíha ťažké kladky dreva, denne robí stovky vzporov na bradiách alebo tlačí plné fúriky. A to, čo vie, odovzdáva ľuďom, ktorí sa chcú zdokonaľiť v sebaobrane. „Občas za mnou prídu mladí chalani, že chcú ísť na výcvik do Ruska. Takých pozývam k sebe. Trochu s nimi pociťm, väčšina je po polhodine odstavená. Nemajú vydrž. Len snívajú bez toho, aby na seba pracovali.“ Pre Mariána je však tvrdý výcvik životným štýlom. „To, čo som sa tam naučil, mám v sebe na celý život,“ dodáva. ■

Brutálny výcvik Specnazu

Ruské jednotky vycvičené na zvláštne úlohy, medzi ktoré patrí aj špionáž, záškodníctvo, ochrana ústavných činiteľov, hĺbkový prieskum alebo protiteroristické či špeciálne operácie v tyle nepriateľa. Ich výcvik je extrémne náročný, preto je výber veľmi prísny. Základom je bezchybný zdravotný stav, vysoká fyzická zdatnosť i nadpriemerná inteligencia.

